

Blahoslavení, ktorí lačnejú a žíznia po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení

Matúš 5:6

Úvod

Túžba po šťastí je bežnou ľudskou túžbou. Ľudia si šťastie často kladú ako svoj cieľ – „nejde mi o tie peniaze, chcem len trochu šťastia“ – alebo sa šťastie používa na ospravedlnenie určitého konania – „dobré, že sa rozviedli, veď sa trápil a aj on má právo byť šťastný“.

Ježiš Kristus sa otázke ľudského šťastia tiež venoval. Kázal o tom, kto je naozaj šťastný. Napríklad kázeň na vrchu uvádza deviatimi blahoslavenstvami. Grécky výraz, ktorý je v tomto verši použitý pre slovo blahoslavení, je makarioi, a môže sa prekladať aj ako šťastní. Podľa učenia, ktoré obsahuje Písmo, šťastie nie je čosi, čo by sme mali hľadať priamo. Je to vždy výsledok hľadania niečoho iného. Ľudia sa snažia nájsť šťastie a urobiť ho jediným svojim cieľom, ale dosiahnuť tento cieľ nemôžu, lebo kedykoľvek postavia šťastie pred spravodlivosť, milosrdenstvo, čisté srdce alebo úsilie o pokoj, sú odsúdení na biedu, nespokojnosť, nešťastie. Iba tí sú skutočne šťastní, ktorí nemajú za cieľ byť šťastnými, ale usilujú sa byť – napríklad podľa blahoslavenstiev – spravodlivými, čistého srdca, tvorcovia pokoja, milosrdní...

Aj medzi ľuďmi, ktorí pravidelne navštevujú cirkev, nachádzame ľudí, ktorí venujú celý svoj život hľadaniu čohosi, ale nenachádzajú to. Prechádzajú zo zboru do zboru, striedajú cirkevné spoločenstvá stále dúfajúc, že už-už nájdú tú nádhernú vec, tú skúsenosť, ktorá ich naplní blaženosťou a radosťou. Šťastie hľadajú v silnej nadprirodzenej skúsenosti, osvietení, manželstve, no nemajú „hlad a smäd“ po spravodlivosti, milosrdenstve, čistote a pokoji, ktoré ponúka Ježiš Kristus. Preto ostávajú nenaplnení a nespokojní všade, kde sa nachádzajú.

Blahoslavení hladní a smädni po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení

Tento text je súčasťou úvodu k Ježišovej kázni na vrchu, v ktorej sa Ježiš vyjadroval k témam ako napríklad kráľovstvo nebeské, zákon, vzťah k Bohu. Táto reč bola adresovaná učeníkom, ale počúvali ju celé zástupy z Galiley, z Jeruzalema a Judska a zo Zajordánska, ktoré ho nasledovali. Pozrime sa teda na to, čo znamená byť smädny a hladný po spravodlivosti, pretože podľa Ježiša je to veľmi dôležitý životný postoj.

Najprv to najpodstatnejšie: Stať sa spravodlivým nie je v našej moci a sile. Spravodlivými sa môžeme stať jedine vierou v zástupnú obeť Ježiša Krista, ktorý zomrel za nás, keď sme boli ešte mŕtvi (Rímskym 5:9). Preto stále musíme mať pred Bohom postoj tých, ktorí z vlastnej sily nič nezmôžu, ktorí vlastnou spravodlivosťou pred Bohom neobstoja, ale sú odkázaní na spravodlivosť Ježiša Krista. Keď sme uverili v Ježiša Krista a stali sme sa v ňom novým stvorením, tak máme v srdci túžbu po spravodlivosti. Túžime, aby sme my žili a konali spravodlivosť. Tiež túžime, aby aj svet, v ktorom sa pohybujeme, žil v spravodlivosti.

Kto môže prežívať hlad a smäd po spravodlivosti? Tento hlad a smäd prežívajú kresťania, alebo aj ľudia priťahovaní k Bohu jeho Duchom. Takýto duchovný hlad je charakteristický pre tých, ktorí sú podmanení Bohom, a ktorých najvyšší cieľ nie je hmotný, ale duchovný. Je to totiž túžba po vyslobodení z hriechu, z hriechu vo všetkých jeho formách a prejavoch. Je to túžba, ktorú človek podmanený Bohom vzťahuje na seba, aj na svoje okolie. Takýto človek – smädný a hladný po spravodlivosti – vníma ten hlavný dôsledok hriechu – oddelenie ľudí od Boha. Preto je smädný a hladný po správnom poriadku vecí, po správnom pomere k Bohu. Naopak, pre ľudí, ktorí nie sú podmanení Bohom, je hriech niečo prirodzené a túžba po vyslobodení z hriechu niečo cudzie. Ak si to uvedomíme, ušetrí nám to veľa sklamaní – zbytočných očakávaní spravodlivosti u ľudí, ktorí Krista nepoznajú. Zbytočne sa rozhorčujeme, že u ľudí, ktorí Boha nenasledujú, nevidíme túžbu po spravodlivosti, snahu v nej žiť, snahu ju rozvíjať. Darmo by sme to od nich očakávali, je to pre nich niečo neprirodzené.

Na druhej strane, niekedy môžeme aj u ľudí, ktorí Krista nepoznajú, vidieť sklamanie z ľudskej nespravodlivosti. Konať nespravodlivosť je pre nich prirodzené, ale sú sklamaní z nespravodlivosti, ktorá sa deje im. Hoci toto blahoslavenstvo nie je adresované priamo im, môžu z neho mať úžitok, keď budú vidieť, že Kristus im rozumie, že vidí nespravodlivosť, ponúka spravodlivosť a hovorí, že tí, ktorí po nej túžia, budú nasýtení.

Hlad a smäd po spravodlivosti nás má priviesť ku konaniu spravodlivosti. Zdrojom tohto žitia spravodlivosti však už teraz bude Kristus v nás, nebude to náš vlastný hrdinský výkon. Ľudia, ktorí naozaj po niečom túžia, dávajú svoje túžby najavo – nezostávajú nečinní a pasívni. Človek smädný po spravodlivosti sa bude vyhýbať všetkému, čo je so spravodlivosťou v rozpore. My sa budeme hriechu brániť a vyhýbať, budeme „Duchom mŕtviť skutky tela“ (Rímskym 8:13). Svet nás neľahá k Bohu, ale preč od neho. Človek, ktorý má takýto hlad a smäd, sa potom stavia na cestu, ktorá vedie smerom k naplneniu túžby po spravodlivosti, ktorá je túžbou po Kristovi.

Hovorili sme o naplňajúcej túžbe po spravodlivosti, ktorú dáva Ježiš Kristus. Ak túžime po tom, aby svet okolo nás bol spravodlivý, musíme si uvedomiť, že nie je v našej moci spravodlivosť vo svete nastoliť, ale rovnako nesmieme zabudnúť, že máme poverenie od Krista zvestovať evanjelium, volať ľudí k hladu a smädu po spravodlivosti. Aj ľudia okolo nás môžu dostať hlad a smäd po spravodlivosti, ak budeme verní vo zvestovaní Krista. Vo vzťahu k ostatným sú to práve situácie, v ktorých, žiaľ, často počúvame len sťažnosti na nespravodlivosť. Niektorí hovoria o svojich zamestnávateľoch, iní o situácii v meste, v regionálnej a štátnej politike, v zbore, v našich rodinách a deprimuje nás to. A to je všetko. Akoby to bolo jediným vyjadrením našej túžby, nášho hladu po spravodlivosti. Otázka je, či to je dostačujúce vyjadrenie túžby po spravodlivosti. Určite nie! Veď tak veľa môžeme urobiť. Regionálna alebo štátna politika nás rozčuľuje? Ukážme Bohu túžbu po spravodlivosti aj v tejto oblasti tak, že sa budeme modliť za našich politikov vo vláde, v parlamente a v samospráve, za tých, ktorí rozhodujú o živote v našej krajine (1. Timoteovi 2:1-2).

Boh nás všetkých volá k spravodlivosti. Končím slovami 16. verša 37. Žalmu. Je nimi veľmi jasne vyjadrená skutočnosť, že len málo vecí nás môže ozaj zasýtiť, a preto hlad a smäd po spravodlivosti, ktorý môže byť nasýtený a uhasený v Kristovi, vedie k niečomu zmysluplnému. V žalme sa totiž píše:

Lepšie je málo, čo má spravodlivý, než hojnosť, ktorú majú mnohí bez Boha

Žalm 37:16

Poznámka autora: Článok bol pôvodne zostavený ako kázeň, preto je skrátený. Nie sú v ňom vyznačené všetky citácie a ani neobsahuje odkazy na zdroje, ktoré podporujú uvedené tvrdenia.